

Joost Haest, Severijn Hulshof advocaten

Tekst & beeld | Joost Haest, Severijn Hulshof advocaten

BETON & STAAL IN JURIDISCH PERSPECTIEF

In Beton & Staalbouw 3 van 2023 schreef ik over het tussenvonnis van de rechtbank Noord-Nederland (ECLI:NL:RBNNE:2023:1083), ten aanzien van het kantoorpand van het Waterschap Rijn en IJssel met een bollenplaatvloer, waarbij de discussie draaide om de vraag of er sprake is van een ernstig gebrek/instortingsgevaar. De rechtbank oordeelde dat de opdrachtgever (nog) niet heeft aangetoond dat sprake is van een dergelijk ernstig gebrek. Dat was dus positief voor de aannemer. De rechtbank oordeelde echter ook dat zij ten aanzien van de vraag of er sprake is van een ernstig gebrek behoefte heeft aan een onafhankelijk en onpartijdig deskundigenbericht. En dat bracht dus een risico met zich mee voor de aannemer. Want als uit dat onafhankelijke deskundigenbericht zou volgen dat toch sprake is van een ernstig gebrek, dan zou de aannemer alsnog aansprakelijk zijn. De aannemer ging dan ook tussentijds in hoger beroep en stelde dat het Waterschap niet heeft voldaan aan de op haar rustende plicht om aan te tonen dat sprake is van een ernstig gebrek. Met succes, want het Gerechtshof Arnhem – Leeuwarden wees de vorderingen van de opdrachtgever af in een arrest van 21 januari 2025, ECLI:NL:GHARL:2025:186.

Het Hof geeft in haar arrest aan dat de beslissende vraag is of het Waterschap voldoende heeft aangevoerd voor de conclusie dat sprake is van een ernstig gebrek. Het beroep op de door de aannemer verstrekte garantie acht het Hof in dat kader niet relevant. Niet is onderbouwd dat deze garantie is geschonden, alleen al omdat onbestreden is gebleven dat geen sprake is geweest van – kort gezegd – een slechte badge of een projectspecifieke fout in de uitvoering.

Ten aanzien van de bewijsvoering spreekt het Hof heel treffend over een 'battle of the experts'. Aan de ene zijde de experts van de opdrachtgever (onder aanvoering van ABT) en aan de andere zijde de experts van de opdrachtnemer (Pieters Bouwtechniek). Met name het verweer van de aannemer dat de gekozen constructie in 2008 overeenkwam met de toen gangbare inzichten (een zogeheten

'state-of-the-art' verweer) is daarbij van belang. Het gaat bij dit standpunt om de vraag of de gekozen constructie op zichzelf voldoende veilig is, in die zin dat geen sprake was van een ernstig gebrek. Voor de rechtbank was dat in eerste aanleg onvoldoende duidelijk, omwille waarvan zij een deskundigenoordeel heeft gelast. Het Hof focust meer op het gegeven dat het op de weg van het Waterschap ligt om te bewijzen dat sprake was van een ernstig gebrek. Op grond van paragraaf 28 lid 2 sub b van de toepasselijke UAV-GC 2005 dient er dan sprake te zijn van instortingsgevaar of ongeschiktheid voor de bestemming.

Een reëel gevaar van instorting van het thans niet gebruikte deel van het gebouw staat volgens het Hof bij de beoogde belasting nog niet vast. Van dergelijke belasting is bovendien in de praktijk geen sprake. Ter zitting is door het

Waterschap verklaard dat met de genomen maatregelen elk mogelijk instortingsgevaar is ondervangen. Dat het gebouw ongeschikt is voor haar bestemming, is naar het oordeel van het Hof onvoldoende onderbouwd. Het Hof stelt vast dat het gebouw niet slechts tijdelijk wordt gebruikt, maar al sinds 2008 in gebruik is en dat niet is aangevoerd dat dit gebruik – ook na 2017 – niet in overeenstemming is met de bestemming waarvoor het pand is gebouwd. Het mag dan zo zijn dat enkele tientallen werkplekken niet in gebruik zijn en dat enkele vloerdelen zijn onderstempeld, maar dat alleen rechtvaardigt niet de conclusie dat het gebouw ongeschikt is voor de bestemming waarvoor het is bedoeld. De conclusie van het Hof is dan ook dat onvoldoende is aangevoerd, om de conclusie te rechtvaardigen dat sprake is van een ernstig gebrek. De vorderingen van de opdrachtgever worden daarom afgewezen. ■